

Životopis Jaromíry Fassmannové

Jaromíra Fassmannová, rozená *Polanecká*, se narodila 26. května 1933 v Praze, ale celý svůj život prožila ve Strančicích. Měla o 5 let staršího bratra Karla. Otec byl učitelem češtiny a biologie na měšťanské škole v Mnichovicích, matka nejprve zůstala s dětmi v domácnosti, později pracovala v advokátní kanceláři.

V roce 1939, když jí bylo šest let, nastoupila do 1. třídy obecné školy ve Strančicích. Strančickou školu navštěvovala do 4. třídy, poté pokračovala v Mnichovicích na měšťanské škole. Protože to bylo v období protektorátu, vyučovalo se zde jednak v mateřském jazyce, jednak německy. V němčině se vyučoval zeměpis, dějepis a počty. V roce 1945 byla přijata na gymnázium v Benešově, zde studovala až do septimy, oktávu byla nucena absolvovat na nově otevřeném gymnáziu v Říčanech. Ve školním roce 1950/51 odmaturovala, ale kvůli špatnému kádrovému posudku si nesměla podat přihlášku na vysokou školu. Otec paní Fassmannové pocházel z Menčic ze sedlácké rodiny, její strýc se odmítl zapojit do kolektivizace, statek jim by nakonec zabaven. Matka se narodila v USA v Clevelandu, část její rodiny v USA žila.

Paní Fassmannová hledala profesní uplatnění, na přímluvu známého se dostala do kurzu laborantů v Praze na Bulovce. Po jeho absolvování jí přišla umístěnka do Rakovníka, kam nakonec nenastoupila, protože získala zaměstnání v benešovské nemocnici v laboratoři. Zde pracovala 2 roky, poté si absolvováním dalšího laborantského kurzu zvýšila kvalifikaci a nastoupila jako plně kvalifikovaný laborant na 4. interní kliniku VFN na hematologii. Zde strávila plných 21 let. Potom přešla do vršovické kliniky v Obloukové ulici, kde pracovala až do penze.

Jelikož byla její matka odchovancem tělovýchovné jednoty Sokol, ke sportu byla Jaromíra Fassmannová vedena od útlého dětství. Už v 5 letech docházela do Sokola, v zimě využívala bohaté sněhové nadílky k lyžování (na lyžích se děti dopravovaly i do školy v Mnichovicích), v létě plavala, běhala, hrála míčové hry. V roce 1941 byla činnost Sokola zakázána a od roku 1943 fungovalo v protektorátu Kuratorium pro výchovu mládeže, krátce sem docházela i paní Fassmannová spolu s bratrem. Protože se ale Kuratorium kromě sportu zaměřovalo i na „*správnou nacistickou výchovu*“, otec paní Fassmannové si nepřál, aby se jeho děti v této organizaci zdržovaly.

Válka rodinu Polaneckých přímo nezasáhla, s živobytím jim pomáhal strýc z menčického statku, v rámci válečných možností vedli obyčejný život. Některé vzpomínky se však paní Fassmannové vryly hluboko do paměti. Například vzpomíná na svou spolužačku Evu Roubíčkovou, která nastoupila do židovského transportu a už ji nikdy neviděla. Výraznou

stopu zanechal i konec války a osvobození. V posledních dnech války, během květnové revoluce, probíhaly ve Strančicích a v okolí lité boje. Německé jednotky ustupovaly,

přecházely přes Velké Popovice, Strančice a Mnichovice, lidé bydlící v okolí se přesouvali do bezpečnějších míst, např. do menčických lesů. Ale nakonec se střílelo i tady, proto se rodina Polaneckých přestěhovala jen k příbuzným na okraj Strančic, kde přečkala revoluci a tam také očekávala příjezd Rudé armády.

Po osvobození se do domu Polaneckých nastěhovali vojáci Rudé armády. Rodina jim uvolnila tři pokoje. Vojáci se podle slov paní Fassmannové chovali srdečně a slušně, často je zvali na společné jídlo, které si sami vařili ze zásob UNRRY. Rodina však vždy odmítla. Jejich dvouměsíční soužití bylo bezproblémové. Vzpomíná si ale na epizodu, kdy jedna z vojaček jménem Valja jí při odchodu vzala nejmilejší mrkací panenku, kterou dostala od rodinných přátel bydlících v Kolíně nad Rýnem. Protože otec paní Fassmannové věděl, že panenka patří dceři, zeptal se Valji, zda má svolení panenku si odnést. Paní Fassmannová panenku nakonec Valje věnovala.

Po válce byl nakrátko obnoven Sokol a paní Fassmannová se jako dorostenka v roce 1948 účastnila XI. všesokolského sletu. S manželem Jiřím se seznámila v únoru 1957 na filmovém plese v Lucerně, v červenci 1958 se na Staroměstské radnici v Praze vzali. Narodily se jim dvě děti, dcera Jitka (1961) a syn Jan (1966). Syn trpěl schizofrenií a na podzim 1989 spáchal sebevraždu. Dcera a její rodina žijí ve Strančicích.

Během srpnové okupace 1968 pracovala paní Fassmannová na 4. interní klinice na Karlově náměstí. Ten den měla většina jejích kolegů dovolenou, a ačkoliv její matka nechtěla, aby do práce vůbec šla, paní Fassmannová do Prahy odjela. Protože se na Karlově náměstí střílelo, do budovy nemocnice vstupovala zadním vchodem z Benátské ulice. Podzim roku 1989 byl poznamenán rodinnou tragédií, události sametové revoluce rodina sledovala v médiích, ale aktivně se nezapojila.

Po sametové revoluci, kdy byla znovuobnovena činnost Sokola, se Jaromíra Fassmannová zapojila jako členka výboru, prošla cvičitelským kurzem, aby mohla vést děti a nacvičovat s nimi na XII. všesokolský slet (1994). Sama na sletu také cvičila za ženy, dodnes je členkou Sokola.

V devadesátých letech 20. století měla možnost vycestovat do USA a setkat se s rodinou z matčiny strany. Do USA se podívala celkem třikrát.

Motto: „Vždycky jsme se snažili žít a jednat čestně, nic nevzdávat. Držíme palce nejen našim vnukům, ale všem mladým lidem, protože mladé lidi máme rádi...“